

Rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSR ze dne 28.12.1970, sp. zn. 4 Tz 31/70, ECLI:CZ:NS:1970:4.TZ.31.1970.1

Číslo: 52/1971

Právní věta: Byl-li trestný čin spáchán po vyhlášení odsuzujícího rozsudku soudem prvního stupně, nejde o souběh, a je tedy vyloučeno uložení souhrnného trestu ve smyslu § 35 odst. 2 tr. zák., i když byl tento rozsudek v dalším řízení zrušen a nový odsuzující rozsudek byl soudem prvního stupně vyhlášen až po spáchání trestného činu, za který se trest ukládá.

Soud: Nejvyšší soud České soc. rep.

Datum rozhodnutí: 28.12.1970

Spisová značka: 4 Tz 31/70

Číslo rozhodnutí: 52

Číslo sešitu: 8

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Souběh, Trest souhrnný, Ukládání trestu

Předpisy: 140/1961 Sb. § 35 ods. 2 150/1969 Sb. § 3 ods. 1
§ 13 ods. 1

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 52/1971 sb. rozh.

Byl-li trestný čin spáchán po vyhlášení odsuzujícího rozsudku soudem prvního stupně, nejde o souběh, a je tedy vyloučeno uložení souhrnného trestu ve smyslu § 35 odst. 2 tr. zák., i když byl tento rozsudek v dalším řízení zrušen a nový odsuzující rozsudek byl soudem prvního stupně vyhlášen až po spáchání trestného činu, za který se trest ukládá.

(Rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSR z 28. 12. 1970, sp. zn. [4 Tz 31/70](#).)

Rozsudkem samosoudce okresního soudu v Teplicích ze dne 27. 5. 1970 sp. zn. 5 Ta 106/70 byl obviněný K. S. uznán vinným přečinem proti majetku v socialistickém a v osobním vlastnictví podle § 3 odst. 1 písm. a) zák. č. 150/1969 Sb. a odsouzen podle § 213 odst. 2 tr. zák. za použití § 35 odst. 2 tr. zák. k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání dvanácti měsíců podmíněně na zkušební dobu dvou let. Souhrnný trest byl uložen ve vztahu k rozsudku téhož soudu ze dne 17. 3. 1970 sp. zn. 4 T 501/69. Přečinu se měl obviněný dopustit tím, že koncem února 1970 v Teplicích vnikl oknem do bytu H. N. a odcizil jí peřinu v ceně 500 Kčs. Rozsudek se stal pravomocným v prvním stupni.

K stížnosti pro porušení zákona podané ministrem spravedlnosti ČSR Nejvyšší soud ČSR zrušil tento rozsudek v celém rozsahu a okresnímu soudu v Teplicích přikázal, aby věc znovu projednal a rozhodl.

Z odůvodnění:

Za přečin podle § 3 odst. 1 písm. a) zák. č. 150/1969 Sb., jímž uznal obviněného vinným napadeným rozsudkem, a trestný čin podle § 213 odst. 2 tr. zák., jímž byl obviněný uznán vinným ve věci 4 T 501/69 okresního soudu v Teplicích pravoplatným rozsudkem ze dne 17. 3. 1970, uložil okresní soud obviněnému souhrnný trest podle § 35 odst. 2 tr. zák. V posléze uvedené trestní věci 4 T 501/69 byl obviněný odsouzen pro trestný čin podle § 213 odst. 2 tr. zák. jímž rozsudkem okresního soudu v Teplicích ze dne 9. 12. 1969 sp. zn. 4 T 501/69 k podmíněnému trestu odnětí svobody v trvání osmi měsíců. K odvolání okresního prokurátora byl tento rozsudek odvolacím soudem zrušen ve výroku o trestu a věc byla vrácena okresnímu soudu s tím, aby ji v rozsahu zrušení znovu projednal a rozhodl. Po novém projednání pak okresní soud rozhodl znovu rozsudkem ze dne 17. 3. 1970 sp. zn. 4 T 501/69, jímž obviněného opět uznal vinným trestným činem podle § 213 odst. 2 tr. zák. (správně o vině již rozhodovat neměl, neboť výrok o vině z původního rozsudku z 9. 12. 1969 odvolacím soudem zrušen nebyl) a uložil mu podmíněný trest odnětí svobody v trvání osmi měsíců. Okresní soud při ukládání souhrnného trestu ve věci 5 Ta 106/70 vzal v úvahu, pokud jde o dříve spáchaný trestný čin podle § 213 odst. 2 tr. zák., druhý rozsudek vyhlášený okresním soudem ve věci 4 T 501/69 ze dne 17. 3. 1970 a dospěl k závěru, že souzený přečin, jehož se obviněný dopustil koncem měsíce února 1970, byl spáchán před tímto rozsudkem, a proto měl za splněny zákonné předpoklady pro uložení souhrnného trestu. S tímto stanoviskem okresního soudu však nelze souhlasit.

Podmínkou pro uložení souhrnného trestu je podle výslovného ustanovení § 35 odst. 2 tr. zák. skutečnost, že trestný čin později souzený byl spáchán dříve, než o trestném činu dříve souzeném byl soudem prvního stupně vyhlášen odsuzující rozsudek. V takovém případě jde o tzv. souběh dvou trestných činů, což platí podle § 13 odst. 1 zák. č. 150/1969 Sb. i tehdy, jestliže se takto sbíhá trestný čin s přečinem nebo sbíhají-li se dva přečiny. Rozhodující skutečností pro posouzení, zda jsou splněny podmínky souběhu či nikoliv, je den vyhlášení odsuzujícího rozsudku soudem prvního stupně. K vyloučení souběhu mezi dřívějším a pozdějším trestným činem je totiž třeba, aby pachatel před spácháním pozdějšího trestného činu byl varován vyhlášením odsuzujícího rozsudku. Tato podmínka je splněna i v případě, když soud prvního stupně vyhlásil odsuzující rozsudek, který odvolací soud zrušil a vrátil věc soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí; po novém projednání věci soud prvního stupně vyhlásil opět odsuzující rozsudek, který se stal pravomocným. Když se v takovém řízení týž pachatel dopustí dalšího trestného činu v období od vyhlášení prvního odsuzujícího rozsudku do vyhlášení druhého odsuzujícího rozsudku, je vyloučen souběh tohoto dalšího trestného činu s předcházejícím trestným činem, o němž bylo rozhodnuto odsuzujícím rozsudkem soudu prvního stupně. Je to důsledek toho, že řízení o předcházejícím trestném činu tvoří celek a v jeho průběhu bylo pachateli již prvním rozsudkem dáno na vědomí, že se dopustil trestného činu a byl tedy tímto rozsudkem dostatečně varován. Tento účinek prvního rozsudku nemůže pominout pozdějším zrušením rozsudku odvolacím soudem.

Z hlediska tohoto výkladu zákona je v souzeném případě vyloučen souběh trestného činu podle § 213 odst. 2 tr. zák., jehož se obviněný dopustil v době od 1. 1. 1969 do 31. 7. 1969, s přečinem podle § 3 odst. 1 písm. a) zák. č. 150/1969 Sb., jehož se obviněný dopustil koncem února 1970, neboť v době mezi spácháním trestného činu a přečinu byl dne 9. 12. 1969 vyhlášen odsuzující rozsudek okresního soudu v Teplicích pod sp. zn. 4 T 501/69-42. Tímto rozsudkem byl obviněný varován a v tomto účinku byl dále utvrzován i tím, že odvolací soud ponechal tento rozsudek nedotčený ve výroku o vině a uložil soudu prvního stupně, aby znovu rozhodl o trestu zejména z hlediska, zda u obviněného jsou splněny předpoklady podmíněného odsouzení.

Okresní soud vycházel z mylného názoru, pokud měl za to, že v souzeném případě jsou splněny zákonné předpoklady pro uložení souhrnného trestu, a tím porušil zákon v ustanovení § 35 odst. 2 tr. zák.